

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n79.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:79

#

NB.

NB.

NB.

Det var dog en Styrelse, at jeg ikke kom til at udgive »*Synspunktet for min Forf: V:*« i dette Øieblik. Hvilken tungsindig Utaalmodighed ogsaa? Den er historisk skreven efter en heel mellemliggende Produktivitet, hvilken da først maatte udgives, hvis der overhovedet skulde være Tale om at udgive den i levende Live.

Overhovedet bliver det mig tydeligere og tydeligere, at naar Tilværelsen selv paatager sig at prædike til Opvækkelse som den nu gjør, saa tør jeg [ikke] end yderligere vilde skrue op i den Retning, noget saadant Overordentligt er ikke mig betroet, og kan neppe betroes noget Menneske. I en blødagtig, forfinet, overdannet Tid der var og burde jeg være til Opvækkelse. Nu bør jeg nærme mig mere til det Bestaaende.

Det at holde op med at være Forfatter, er jo ogsaa en Tanke, der har foresvævet mig fra min tidligste Tid; jeg har oftere sagt, at den Plads var endnu ledig: en Forfatter, der vidste at holde op. Jeg havde jo tænkt mig egentligen at holde op allerede med *Enten - Eller*. Men nærmere ved at holde op har jeg aldrig været end ved Udgivelsen af christelige Taler. Jeg havde solgt Huset og tjent to Tusind derpaa. Da tiltalte det mig saa meget: brug dem at reise før. Men jeg duer ikke til at reise, og var formdl. just blevet produktiv, som jeg pleier allermeest paa Reiser. Saa blev jeg hjemme, havde hele Plagen af Tids-Forvirringen, tabte paa de Penge-Papirer, jeg havde kjøbt o: s: v.: Under alt dette

[a] Det havde for mig noget eget Gribende, at læse netop idag (efter Tour) Luthers *Prædiken* over Epistelen paa Septuagesima. Først berørte det mig: at kun Een naaer Klenodiet; men dog stærkere det Næste: at løbe feil af Maalet, hvad L. saa skjønt udvikler strax i Begyndelsen.

[b] Det er sandt, det Religieuse, det Christelige, tager sig allerbestemt ud, naar det i en saa bevæget Tid, istedetfor at blive mildt, skruer Prisen endnu engang op. Dette er, som jeg andetsteds har viist det, Tilfældet med Christus. Men saavidt hverken turde ell. har jeg Kræfter til at vove; det vilde blive en Formastelse, og min egen Undergang, og Følgen deraf Forvirringens Forøgelse.